

ת"פ 8536/08/18 - מדינת ישראל נגד א"ש

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 8536-08-18 מדינת ישראל נ' א"ש
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א"ש

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה הגב' קים סלמה

בא כוח הנאשם עו"ד יוסי בוקר

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ופציעה, עבירה לפי סעיף 334 לחוק.

כמפורט בכתב האישום בתאריך 06.10.17 בשעה 19:43 או בסמוך לכך ישב הנאשם יחד עם אחר בבית קפה "הרצל" ברחוב הרצל 207 ברחובות (להלן: "**בית הקפה**" / "**המקום**"). במועד זה התגורר פלוני (להלן: "**פלוני**") בדירה בבניין המצוי בכתובת הנ"ל.

במועד הנ"ל טיילו שצ"ת (להלן: "**שצ"ת**") ופלוני (להלן: "**המתלוננים**") עם כלבו של האחרון. באותן הנסיבות התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננים בנוגע לכלב והאחרונים המשיכו ללכת והתרחקו מהמקום. בהמשך שבו המתלוננים למקום והמשיכו חילופי הדברים בינם לבין הנאשם. הנאשם קם מכסאו ותקף את שצ"ת במכת אגרוף לעורף, ניסה לחנוק אותו בכך שתפס אותו בחולצתו ובצווארו. כתוצאה מכך נפלו משקפיו של שצ"ת על הרצפה.

משניסה פלוני להפריד בין השניים, היכה אותו הנאשם באגרוף בעינו. בתגובה שצ"ת דחף את הנאשם והשניים נפלו ארצה, תוך שהם אוחזים אחד בשני על הרצפה, ושצ"ת מנסה להתגונן מפני הנאשם עד אשר פלוני הפריד ביניהם.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה לפלוני פציעה בדמות חתך מדמם באורך של 2 ס"מ, בעפעף הימני, בעטיה נזקק לתפירה וכן חבלה בדמות המטומה פריאורביטאלית. לשצ"ת נגרמה חבלה מדממת בבוהן ברגלו.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה בוויכוח בין הצדדים אך הכחיש שתקף את השניים. שצ"ת הוא שדחף את הנאשם. הנאשם לא כפר בחבלה שנגרמה לפלוני אך טען, כי לא נלוותה מחשבה פלילית למעשה. הנאשם הכחיש שגרם לחבלה בבוהן רגלו של שצ"ת. הנאשם טען, כי הפעולות בהן נקט בוצעו במסגרת הגנה עצמית לנוכח תקיפתו על ידי המתלוננים.

העובדות שאינן במחלוקת

3. אין היכרות מוקדמת בין הנאשם למתלוננים.
4. הנאשם ישב בבית הקפה עם חברו, כאשר המתלוננים עברו ליד שולחנם עם כלבו של פלוני. לאחר דין ודברים פלוני איחל לנאשם ערב טוב וחג שמח והמתלוננים עזבו את המקום. כעבור דקה הם עברו במקום, התפתח שוב דין ודברים שהוביל לאירוע בגינו הוגש כתב אישום זה.
5. פלוני נחבל באירוע בעפעף עין ימין ונזקק לטיפול רפואי כמפורט כתב האישום. הנאשם הציע לפנות את פלוני לקבלת טיפול רפואי, אך זה סירב. פלוני פונה באמבולנס לקבלת טיפול רפואי ושצ"ת והנאשם עוכבו לחקירה.

דין והכרעה

6. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
- האירוע עצמו תועד במצלמות האבטחה של בית הקפה, אם כי חלק ממנו לא ניתן לצפייה בצורה ברורה בשל הריחוק מהמצלמה. עסקינן באירוע נקודתי וקצר. ייאמר כבר עתה, כי עדויות המתלוננים מתיישבות ומשלימות את התיעוד במצלמות האבטחה ולכן העדפתי אותו על פני עדויות הנאשם וחברו.
7. ההגנה עתרה לקבוע, כי לגבי פציעתו של פלוני לא התקיים היסוד הנפשי, וכי עומדות לנאשם ההגנות של הגנה עצמית ו/או הגנה עצמית "מדומה" והגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

התשתית הראייתית בתיק

8. חרף טיעוני הצדדים, תיעוד מצלמות האבטחה מהווה ראייה משמעותית שמהווה עוגן לבחינת יתר הראיות. לטעמי, גרסת המתלוננים מתיישבת ונתמכת בתיעוד זה לגבי אופן קרות האירוע.

9. התיעוד ממצלמות האבטחה של בית הקפה הוגש (ת/23) ובו שלושה סרטונים כאשר רק באחד מהם יש תיעוד של האירוע עצמו (סרטון שמסתיים בספרות 94200) (להלן: "הסרטון").

ניתן לראות בסרטון, כי האירוע מחולק לשניים. בחלק הראשון, ישנם חילופי דברים בין הנאשם לשצ"ת, כאשר מיד לאחר מכן המתלוננים עוזבים את המקום. בחלקו השני של האירוע ניתן לראות את המתלוננים שבים למקום כעבור פחות מדקה, הם חולפים על פני השולחן של הנאשם, פלוני עובר את עמוד החשמל שנמצא ליד ושצ"ת נעצר ליד העמוד. פלוני עצר והסתובב אל שצ"ת. הנאשם קם בפתאומיות מכיסאו וניגש אל שצ"ת במהירות (החל מדקה 01:09 בסרטון). המתלוננים לא רק שלא התקרבו לנאשם כטענתו, אף לא עברו באותו מעבר בסמוך לשולחנות הישיבה אלא מאחורי עמוד החשמל. בשום שלב המתלוננים לא התקרבו לנאשם. בשלב שהנאשם מתקרב לשצ"ת פלוני החל להתקרב לכיוון שצ"ת גם הוא. הנאשם מזנק לעבר שצ"ת וניתן לראות תנועת יד של הנאשם לעבר שצ"ת, מבלי שניתן לראות בצילום מה בדיוק הוא עושה, שצ"ת נסוג מפניו ויוצא מטווח הצילום והנאשם שוב מזנק לעברו כשפלוני כבר ממש ליד שצ"ת.

חברו של הנאשם, זמרני, קם מיד אחרי הנאשם ולכן איני מקבלת גרסתו בעדותו בפניי, כי לא ראה את האירוע, כפי שיפורט בהמשך. ניתן לראות, כי שצ"ת על הרצפה ופלוני מנסה למשוך אותו בעוד הנאשם מעל שצ"ת וזמרני מנסה למשוך אותו. המשך האירוע מתרחש בקצה טווח הצילום ואף מחוצה לו, כך שקשה לראות חלק מהדברים בבירור. בסיום האירוע נראים הארבעה עומדים ומשוחחים.

יצוין, כי הכלב אכן ניגש לאזור השולחנות אך לאורך האירוע כולו פלוני אוחז ברצועה הקשורה לכלב, לפיכך היה תחת השגחת פלוני לאורך האירוע על שני חלקיו.

למען שלמות התמונה אציין, כפי שניתן לראות ב- 6/נ (צילום של מקום האירוע על ידי הנאשם), כי מחוץ לבית הקפה על המדרכה ישנם שולחנות ישיבה ובינם לבין עמוד החשמל ישנו מעבר המשמש לעוברי אורח.

10. **פלוני מסר**, כי המתלוננים עברו את הנאשם והמשיכו להתקדם, כששצ"ת הולך מספר מטרים מאחוריו. העד הסתובב וראה שהנאשם בפרץ של אלימות, קם ורץ אל שצ"ת, שהיה עם גבו לנאשם. הנאשם תפס את שצ"ת בצוואר ובגרונ וחנוק אותו. העד התקרב ואמר לנאשם שהוא מטורף ושהוא מגזים, אז הנאשם היכה בו באגרוף בעין מתחת לגבה והוא נזקק ל- 6 תפרים. שצ"ת והנאשם נפלו לרצפה. הוא מניח שהנאשם הפיל את שצ"ת. חבר של הנאשם והעד הפרידו ביניהם. חברו של הנאשם אף ניסה להרגיע את הנאשם. שצ"ת לא היה ליד השולחן של הנאשם. העד לא זוכר את המילים המדויקות בהן איים וקילל אותו הנאשם, אך זה "... **הסתכל עלי ואמר, אל תסתכל עלי, אני אזיין אותך, אני אפרק אותך ושצ"ת אמר לו לא עשינו לך כלום**" (עמ' 57 שורות 27-28).

הנאשם נבהל מהדם והחתך והציע להסיע את העד לקבלת טיפול רפואי, אך העד סירב ועמד על הגעת המשטרה. כשהנאשם הבין שהוזמנה משטרה, הוא אמר להם לבוא לדבר בצד, באיזו סמטה והעד סירב. הנאשם הלך הצידה ונתן לעצמו אגרופים, חזר אליהם ואמר שהם תקפו אותו. בהמשך, כשהנאשם הבין שהמשטרה בדרך הוא ברח מהמקום והמתלוננים אחריו.

11. אמנם פלוני לא זכר פרטים רבים מהאירוע, אבל לא מצאתי שאלה פוגמים בגרעין עדותו לגבי האירוע עצמו, אשר מתיישב עם המתועד בסרטון. לגבי לב האירוע הוא מסר פרטים מדויקים, וגרסתו נתמכת בגרסת שצ"ת ואף בגרסת הנאשם שלא הכחיש שהיכה בו במכת אגרוף לעבר פניו. קיבלתי את גרסתו של פלוני לאירוע התקיפה על ידי הנאשם, כי שצ"ת ופלוני המשיכו ללכת, הנאשם קם משולחנו ניגש לשצ"ת והיכה אותו, תקף את פלוני, וכי שצ"ת והנאשם נפלו ארצה ונאבקו אחד בשני עד שהפרידו ביניהם.

12. **שצ"ת** סיפר, כי כאשר המתלוננים עברו ליד בית הקפה, היה שם כלב נוסף, הכלבים רחרחו וליקקו אחד את השני, וכנראה שהגודל של הכלב הפריע לנאשם שהעיר להם למה פלוני מחזיק כלב כזה, למרות שהכלב היה קשור. הם לא הבינו מה רוצה הנאשם, איחלו לו ערב נעים והמשיכו לדרכם. בהמשך הם חזרו לאותו המקום, בדרכם חזרה לביתו של פלוני, והפעם הנאשם הגיב באופן חריף מילולית, איים ואף תקף אותם.

העד אינו זוכר את המילים המדויקות של חילופי הדברים ביניהם, **"אני זוכר ששאלנו מה אתה רוצה, מה הבעיות שלך או משהו בסגנון ומצידו היו איומים, אני גם לא רוצה, אני פשוט לא זוכר איזה איומים אבל ממש איומים ממש"** **"אני אזיין אותך, אהרוג אותך"**. **משהו כזה. לא יודע בדיוק מה אבל משהו בסגנון הזה"** (עמ' 87 שורות 3-5).

המתלוננים המשיכו ללכת. מאחר שהנאשם הסתכל עליו במבט מאיים הוא שמר איתו על קשר עין. הנאשם קם מהשולחן בעצבים לכיוונם במטרה לתקוף, כפי שניתן לראות בסרטון.

בעוד העד עם הגב לנאשם הוא חש לפתע באגרופים לראשו, בעורף, זה קרה מהר, ואינו יודע מדוע אין לו סימנים בעורף. פלוני שאל את הנאשם למה הוא נוקט באלומות והוסיף שהם לא רוצים אלימות והנאשם היכה בפניו של פלוני באגרוף. הוא ראה את פלוני עם כתמי דם על הפנים. הנאשם הפיל את העד לרצפה וכתוצאה מכך המשקפיים נשברו והוא נחבל בבוהן. אנשים ניסו להפריד, כולל החבר של הנאשם. חברו של הנאשם ניסה להדוף את הנאשם מהמתלוננים ולהרגיע את הנאשם ואף התנצל ואמר שזה לא אישי או בכוונה. מד"א חבשו את הבוהן ולא היה צורך בטיפול רפואי.

העד הכחיש שהנאשם התקרב אליו כדי לשוחח עמו.

העד קפץ על הנאשם, כי חש סכנה לחייו, לפלוני ולכלב, הוא פחד שהנאשם ידקור אותם או יעשה מעשה לא פרופורציונלי. העד משסר שייתכן שכשהיו על הרצפה היו חילופי מהלומות בינו לבין הנאשם, אך הוא לא חנק אותו ולא יזם את התקיפה, וכל שעשה זה להגן על עצמו, על פלוני ועל הכלב. ייתכן שהנאשם פגע בעצמו כפי שהעיד פלוני או שנפגע מהעד בעת שנפלו לרצפה או מאחרים בעת שניסו למשוך אותו כדי להפריד ביניהם.

מישהו מהנוכחים במקום שאל אם להזמין משטרה והעד השיב בחיוב, אז החל הנאשם להתרחק מהמקום ופלוני צעק שהנאשם מרביץ לעצמו באגרופים במצח ובפנים. הנאשם וחברו התרחקו בקצב מהיר מהמקום והעד חשש שהם יעלמו לתוך אחד הבניינים ולכן הלכו אחריהם.

לדבריו, בחקירתו הראשונה במשטרה היה במצב נפשי קשה ומפוחד ולכן ייתכן שמסר שמדובר באגרופ אחד ובחקירה הנוספת אמר מכות בלשון רבים, אך לא ראה באיזה אופן היכה הנאשם בעורפו.

העד הסביר, כי אינו יודע כמה פעמים היכה הנאשם את פלוני, ונוכח החבלות על פניו דיבר על מהלומות והתנצל ככל ששגה בלשונו. עוד מסר, כי אמנם בחקירה הראשונה אמר שמדובר בקטטה, אך לדבריו הוא אינו עושה אבחנה בין מילה זו לתקיפה, ובשניהם כוונתו הייתה לתקיפה מצד הנאשם בלבד, כפי שפירט בחקירותיו.

העד לא הפחית מחלקו באירוע, כי גם הוא התלהם וקילל ולא ביקש להכפיש את הנאשם.

נתתי אמון בעדותו של העד אשר עשה מאמצים לדייק בדבריו ואף חזר בו מדברים שמסר במשטרה וסיפק הסברים מדוע מסר זאת, והכל כדי לדייק בדברים.

13. העד **איתי לביא** התקשר למוקד 100 של המשטרה (ת/2) ומסר, כי הייתה קטטה, בחור אחד מדמם באזור העין, שהתוקף (הנאשם) בורח משם, וכי המתלוננים הולכים בעקבותיו.

בעדותו בפני מסר מר לביא, שהינו עד נייטרלי, כי היו וויכוח וצעקות בין הצדדים בנוגע לכלב. המעורבים היו עצבניים. הנאשם תקף את פלוני וגרם לו לדימום באזור העין ואינו יודע מה קדם לכך. העד לא ידע לומר באיזה אופן היכה הנאשם את פלוני. פלוני אמר שלא עשה כלום והנאשם אמר שהוא דיבר לא יפה והתחצף ולכן תקף אותו. העד זוכר את האירוע במעורפל ואינו זוכר פרטים מדויקים יותר.

לא התרשמתי שהעד מנסה להסתיר פרטים או לסייע למי מהצדדים. מדובר בבחור צעיר, בן 17 בעת האירוע, שאינו זוכר את האירוע לפרטי פרטים.

מכל מקום, יש בחלקים מעדות זו לתמוך בגרסת המתלוננים לגבי הלך רוחו ואופן התנהלותו של הנאשם באירוע ולאחריו.

14. הנאשם אישר, כי בחלקו הראשון של האירוע, לאחר דין ודברים אחד המתלוננים אמר לו שיהיה לו חג שמח כשעזבו את המקום, כפי שנטען על ידי המתלוננים.

15. **הנאשם** סיפר בעדותו בפניי, כי יש לו רתיעה מכלבים, והכלב של פלוני ניגש לשולחן בו ישב, כשהמתלוננים עמדו ליד אדישים למתרחש. לדבריו, הוא לא רצה להגיד כלום, אך "**יכול להיות שכן הערתי**" ובצורה מכובדת ושקטה (עמ' 140 שורות 17-18). בשולחן שאחריהם היה כלב נוסף והכלבים החלו לנבוח והנאשם העיר להם בצורה מכובדת שישמרו על הכלב. הנאשם הכחיש את דברי חברו זמרוני, כי הוא דיבר בתקיפות ועמד על כך

שהוא דיבר בקול, צעק כדי שישמעו אותו, כי היה ביניהם מרחק של 10 מטרים.

המתלוננים עזבו את המקום אך שבו לאחר כמה שניות עם מבטים "כאילו באים לאיזה משהו" (עמ' 141 שורה 27).

לדבריו, "שצ"ת התקרב והרגשתי עוד שניה הם קופצים עלי. אז איים אני אפוצץ לך את הפנים אשבור לך את הראש ונכנסתי למגננה. אני לא אשב בשולחן ואנשים עומדים מטר ממני, בן אדם מצהיר בפני אני אשבור לך את הראש. קמתי נכון בצורה נסערת אסרטיבית, בלי כוונה או מחשבה על תגרה, לא חלמתי שעוד כמה שניות אני אמצא את עצמי בתגרה. אני מבוגר מהם אני הייתי בן 48, גם האופי שלי, רציתי רק להעיף אותם משם שילכו ויעזבו אותנו בשקט. אני לא בקטע של קללות איומים ולא יודע מה עוד הם חשבו" (עמ' 141 שורה 30 עד עמ' 142 שורה 2). שצ"ת הסתובב, התקרב לעברו דיבר לא יפה וקילל. ובהמשך "... אבל בן אדם עוצר עומד מולי, ומאיים ומסתכל ומבחינתי עוד שניה בא לפוצץ אותי" (עמ' 144 שורות 12-13). כל זאת כאשר שצ"ת עומד במרחק של מטר ממנו.

לטענת הנאשם פלוני התקרב כדי להרביץ לו ולא למשוך את שצ"ת אחורה ולהפריד, ולכן החליט להדוף את פלוני ואחר כך להתמודד עם שצ"ת. בהמשך שניה מגרסה זו טען ששצ"ת דחף אותו ואז פלוני הצטרף ושניהם תקפו אותו, הוא רצה להדוף את פלוני ולכן היכה בו באגרוף מתוך אינסטינקט (עמ' 148 שורות 16-20). בהמשך אישר שהוא היכה את המתלוננים באגרוף. הוא הדף את פלוני ושצ"ת המשיך לאחוז בו, חנק אותו והפיל אותו על הרצפה. הוא לא זוכר אם פלוני סייע להפילו לרצפה, אך שניהם הלמו בו בלי הפסקה. הוא לא ראה כיצד היכה אותו כל אחד מהמתלוננים, אך חש במכות מכל עבר, וכל שעשה היה להגן על פניו. זמרוני הפריד ביניהם. כשהוטח בו שזמרוני מסר שפלוני עמד בצד, השיב שפלוני היכה בו פעם או פעמיים בעת שנפל. גרסה זו עומדת בניגוד לתיעוד בסרטון, כמפורט לעיל לגבי פעולותיהם של המעורבים.

הנאשם התנצל בתום האירוע, אך לא בגלל שהוא האשם במה שקרה. הוא הציע עזרה לפלוני, הרים לשצ"ת את המשקפיים ומסר לו. המצב לא היה נעים ולכן הוא רצה ללכת הצידה עם זמרוני, אך לא התכוון לברוח משם.

כאשר הוטח בנאשם שבמקום לברוח מהסכנה הוא קם אליה השיב שהוא יודע שאנשים יכולים לממש את איומיהם, אך לא סבר ששצ"ת יעשה כן, אבל לא היה בכוונתו לוותר על איומים בוטים במבט שכוונו אליו. הנאשם אישר, כי בדיעבד הוא מבין שאם לא היה קם מהשולחן האירוע לא היה מסלים, אך הוא חשב ששצ"ת ייגש אליו ויפגע בו ולכן קם כדי להראות שהוא לא מפחד. מדובר בגרסה תמוהה, שלא ניתן לקבלה. מצד אחד הנאשם קם לעבר שצ"ת חרף מבטים מאיימים, כי לא חשב ששצ"ת יעשה משהו ומצד שני טען שקם, כי חשש מפני שצ"ת ורצה להראות שאינו פוחד ממנו.

אני סבורה, כי גרסת הנאשם בפניי הייתה מעצימה ומתפתחת כדי לצמצם מחלקו ולהעצים את חלקם של המתלוננים, ועל כן לא נתתי בה אמון, זאת בשים לב לגרסאותיו במשטרה ולתיעוד ממצלמות האבטחה.

16. בחקירתו במשטרה מיום 6.10.17 (ת/17 שסומן גם כ- ת/12) מסר הנאשם, כי בעת שהמתלוננים חזרו למקום, אחד מהם הסתכל עליו במבט מאיים, הנאשם העיר לו ובתגובה הבחור השני קילל אותו, לא זוכר באלו מילים. הנאשם קם ואמר להם להתרחק משם. המתלוננים התקרבו אליו **"וזה עם הכלב אמר לי אני אשבור לך את הראש משהו כזה וזה שאני הדפתי אותו השני אני זוכר דחיפה ואני ניסיתי להדוף אותם הם שניים ואני אחד ונכון אני לא שמח על זה בכלל אבל יצא ככה שנתתי אגרופך כדי להדוף אותו ואז זה עם הכלב התחיל לתת לי אגרופים בפנים ומצאתי את עצמי על הרצפה וחבר שלי הפריד"** (שורות 26-29). הבחור האחר הוא שתקף אותו ראשון. כשהוטח בו שמסר לשוטר, כי תקף אחד מהם באגרופ, כי ניגשו אליו בצורה מאיימת השיב **"יכול להיות. אבל חד וחלק אני זוכר שאין מצב שהייתי נותן לאחד מהם אגרופ סתם"** (שורות 38-40). כשהוטח בו שאמר לאחד השוטרים, כי התעצבן על כך שהכלב רחרח ובהמשך אחד המתלוננים קילל אותו ולכן קם ותקף אותו באגרופ השיב **"לא זוכר דבר כזה אבל יכול להיות. אני קמתי לעברם שימשיכו ללכת ושיעזבו אותנו בשקט ואז אחד מהם התחיל לקלל והתקרבו אליי אז הייתי חייב להדוף אותם"** (שורות 41-45). אין בידי לקבל גרסה זו דווקא לאור התמונה ב- 6/ לפיה יש מרחק בין המקום בו התרחשה התקיפה לשולחן בו ישב הנאשם עם חברו. בהמשך הוסיף, כי **"אני קמתי והם באו אליי ונצמדו אליי אני לא הלכתי אליהם הם באו אליי וכן שהם התקרבו אליי הרגשתי מאוים אז נתתי לו אגרופ"** (שורות 50-51). גרסה זו שונה מזו שמסר בפניו, כי שצ"ת עמד במרחק של מטר ממנו, כפי שאף ניתן לראות בסרטון והמתלוננים לא התקרבו אליו ולא נצמדו אליו בשום שלב.

17. בחקירתו השנייה מיום 13.11.17 (ת/18) מסר הנאשם, שהוא התרגז מאחר שהכלב היה ללא רסן ורחרח ליד שולחנו. הוא העיר להם אמנם לא באדיבות אך לא קילל או איים והם הגיבו כלפיו באגרסיביות והתפתח דין ודברים ביניהם, כשהם מקללים ואחד מהם ניגש אליו בצורה מאיימת. בהמשך הם חזרו ושוב השמיעו קללות ואיומים במהלך דין ודברים בין הצדדים. לדבריו **"הם התקרבו ממשי, אחד מהם נעצר ואז הוא אמר אני אשבור לך את הפרצוף, אני ארסק לך את הפרצוף לא יודע מה, לפני כן הוא גם קילל כל מיני קללות לא יודע מה גם שהוא קילל לא החזרתי לו לא מצאתי טעם בלקלל ואז הוא נעצר ליד העמוד, אני זוכר את זה טוב הוא נעצר ממש ליד העמוד, הוא אמר שישבור לי את הפרצוף אז קמתי, לא זוכר שקמתי בצורה כזו, והאמת שראיתי את הסרטון מהצד, משכתי אותו מהפאב כי עניין אותי, אז ראיתי שקמתי בצורה נסערת, באותו רגע באמת הייתי נסער לא בקטע של ללכת מכות, זה לא היה במחשבה שלי. לא קמתי ללכת מכות או לריב פיזית"** (שורות 26-32) (ההדגשות אינן במקור- אס"ח). בעדותו בפני צמצם הנאשם וטען, כי דיבר בצורה מכבדת, וכי הוא קם רק כדי להגיד להם באופן מילולי להתרחק ולא כדי לתקוף אותם.

כשהוצג לו בחקירה הסרטון הסביר הנאשם **"אוקיי ברגע שקמתי אמרתי להם שילכו, ברגע שאדם מאיים עליך שירסק את הפרצוף אני לא יודע מה המחשבות שלך (כך במקור-אס"ח) אז באינסטיקט שלי זה לא לשבת אלא לקום אבל באמת שלא חשבתי על מכות וביקשתי להרחיק אותם... אז אני זוכר שהרגשתי דחיפה ובתגובה נתתי לו אגרופ אם אני לא טועה אבל באמת חלש לא ניסיתי לתת חזק ואז חבר שלו זה שנתתי לו אגרופ יותר חזק למרות שזה היה בלי כוונה ופגעתי במקום רגיש, הוא זה שתקף אותי"** (שורות 37-42) (ההדגשות אינן במקור-אס"ח).

כאשר נשאל בחקירתו אם הוא זה שתקף ראשון השיב **"לא לא שאני זוכר, דרך אגב זה שנפצע בחתך אני**

כמעט בטוח שהוא זה שתקף אותי ראשון למרות שהריב התחיל עם החבר שלו. בכל אופן התגובה הייתה מאוד אגרסיבית הם תקפו אותי נתנו לי אגרופים אחד קפץ והשכיבו אותי על הרצפה נתנו לי מכות אם חבר שלי לא היה מתערב הם היו ממשיכים" (שורות 44-46). אין שום עדות שפלוגי תקף את הנאשם ולכן דין גרסה זו להידחות.

על תקיפתו של פלוגי מסר הנאשם "כשנתתי לו את האגרוף וירד לו דם הייתי המום וחבר שלו בתגובה קפץ עלי והפיל אותי על הרצפה" (שורות 49-50). באופן לא עקבי בהמשך טען, כי שני המתלוננים היכו בו יחד וגרמו לחבלות על פניו (שורות 83-84 ושורות 119-120), וכי אלמלא חברו הפריד ביניהם המתלוננים היו ממשיכים להכותו.

18. ב- 4/ת, דו"פ של השוטר סרגי מלינובסקי הנאשם מסר, כי "השניים ניגשו אליו בצורה מעיימת (מאיימת-אס"ח) וא"ש מהבהלה שיתקפו אותו הרחיק את אחד הבחורים בכח (בכך- אס"ח) שנתן לו אגרוף", השוטר ציין שראה חבלות בפניו של הנאשם בשפה ובעין.

גם בדברים אלה יש לתמוך בעדויות המתלוננים שהנאשם תקף אותם מבלי שנקטו כלפיו בכל אלימות. אף לשיטת הנאשם הוא תקף אותם בשל מבט מאיים ולא בגלל שמי מהם תקף אותו לפני כן.

19. נוכח כל המפורט לעיל, איני מקבלת גרסת הנאשם, כי הוא קם משולחנו וניגש למתלוננים באופן תמים, רק להרחיק אותם משם באופן מילולי. מרצף האירועים בין הצדדים שכלל שני מפגשים בסמיכות זמנים של דקות בודדות בלבד בהם היו חילופי דברים, העובדה שהוא קם משולחנו מלמדת, כי ביקש לבוא עמם חשבון ולכן הוא יזם את התקיפה כנצפה בסרטון וכמתואר על ידי המתלוננים. לו ביקש מי מהמתלוננים לתקוף את הנאשם היה עושה כן כשהנאשם עודו יושב בשולחן בו ישב ולא ממשיך להתרחק מהמקום.

גרסת הנאשם במשטרה בצירוף הדברים שמסר לעד לביא כמו גם בדו"פ 21/ת מלמדים שהנאשם כעס על המתלוננים ולכן קם מהשולחן לעבר שצ"ת כדי לתקוף אותו ולא מפאת שחש מאוים או הותקף על ידי מי מהם.

20. אורי זמרוני מסר, כי ישב עם הנאשם בבית הקפה. הכלב התקרב לשולחן שלהם כשהוא ללא רסן והחל לרחרח להם את האוכל ונבח באגרסיביות לעבר שולחן אחר. הנאשם העיר למתלוננים בצורה תקיפה, אך לא קילל או דיבר בצורה לא מכובדת, והם מצידם ענו לנאשם בצורה אגרסיבית. אחרי דקה בערך המתלוננים חזרו, והחלו חילופי מבטים. המתלוננים "... התחילו לדבר משהו כמו אני אשבור לך את הפנים אני אשבור לך את הראש..." (עמ' 117 שורות 23-24), אך אינו זוכר מה עשה או אמר כל אחד מהם. ההתנהלות שלהם הייתה תוקפנית ומאיימת. שצ"ת היה מאוד אגרסיבי ואלים. הנאשם קם מהשולחן לאחר שחש מאוים. העד לא יודע מה קרה, זה היה עניין של שניות והוא ראה את הנאשם על הרצפה כששצ"ת מעליו ומכה אותו. העד הרחיק את שצ"ת והפריד ביניהם. הוא לא ראה דחיפות.

העד עשה מאמץ לסייע לחברו, הנאשם. כך העיד שלא ראה מי תקף ראשון, כי עמוד החשמל הסתיר לו, אך לפי התיעוד בסרטון הוא קם מיד אחרי הנאשם ולכן יכול היה לראות את המתרחש. כמו-כן, העובדה שהעד קם מיד

אחרי הנאשם בטרם החל האירוע בין הנאשם לשצ"ת, מלמדת על הלך רוחו של הנאשם, שהוא קם כדי לתקוף את שצ"ת, או לפחות היה לעד חשש ממשי שהנאשם יעשה כן. העד מסר, כי ראה את הנאשם על הרצפה ואת שצ"ת עליו, אך הדבר מנוגד לתיעוד בסרטון, בו ניתן לראות את שצ"ת על הרצפה ואת הנאשם מעליו, כאשר פלוני מושך את שצ"ת והעד את הנאשם במטרה להפריד ביניהם.

עדותו של העד הייתה מגוננת כלפי הנאשם ולוותה בהתחמקות. כך כאשר התבקש להסביר באיזה אופן הנאשם הגיב בתקיפות, הוא הסביר מה הנאשם לא עשה אבל לא אמר מה כן עשה. כן הרבה העד להניח הנחות שונות; שהנאשם לא היה תוקף ראשון, ששצ"ת זינק על הנאשם ותקף אותו כנראה בצורת חניקה וכנראה בידיים וכו'.

נוכח כל האמור לעיל, לא נתתי אמון בגרסתו של העד, שעומדת בסתירה למתועד בסרטון ולעדויותיהם של המתלוננים.

21. בצילום החבלה בבוהן רגלו של שצ"ת (ת/11), ניתן לראות את הדימום מבעד לחבישה (ראו גם ת/22). גם השוטרים שפגשו בשצ"ת בזירת האירוע תיעדו בדו"פ שלהם, כי הוא מדמם בבוהן ברגלו (ת/3 ו- ת/9), כך שאני קובעת שהפגיעה נגרמה לשצ"ת כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם.

22. לא מצאתי בסיס לטענת ההגנה לתיאום עדויות בין שצ"ת לפלוני וזיהום עדויותיהם. השניים מסרו על האירוע למי ששאל, חברים ובני משפחה, לנוכח פציעתו הבולטת לעין של פלוני שהזמינה שאלות מהסובבים, אך לא לשם תיאום הגרסה שימסרו במשטרה או בבית המשפט. לא מצאתי גם בסיס לטענה שהם שוחחו בין עדויותיהם בבית המשפט.

פלוני מסר שצפה בסרטון לבדו והציג אותו לבת הזוג שלו וייתכן שגם לאביו. אין באלה ליצור זיהום של החקירה משאלה לא היו עדים בתיק.

שצ"ת מסר שצפה בסרטון בחקירתו במשטרה ולא אצל פלוני.

23. אין כל פגם במסירת צילומי האבטחה על ידי מר ירין גרינברג (אחד השותפים בבית הקפה), למשטרה, על פי בקשתה. העד ושותפו אפשרו לשוטרים להוריד את הסרטונים ממצלמות האבטחה. העד עמד על כך שלא מסר למתלוננים עותק מהסרטונים.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כל בסיס לטענות ההגנה כנגד מסירת סרטון האבטחה למשטרה ללא צו שיפוטי. יצוין, כי הנאשם עצמו העיד, שפנה לבית הקפה וקיבל העתק מהסרטון.

24. נוכח כל המקובץ לעיל, אני מקבלת את עדויותיהם של שצ"ת ופלוני, אשר נתמכת ומתיישבת עם התיעוד בסרטון מצלמות האבטחה ועדותו של איתי לביא לגבי אופן קרות האירוע. הנאשם היכה על עורפו של שצ"ת,

פלוני ניסה להפריד ביניהם והנאשם בתגובה היכה בעינו באגרופ, שצ"ת דחף את הנאשם ושניהם נפלו ארצה כשהם אוחזים אחד בשני עד שפלוני וזמרני הפרידו ביניהם. בנסיבות אלה, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העבירות שיוחסו לנאשם למעט ניסיון הנאשם לחנוק את שצ"ת על ידי תפיסה בחולצתו ובצווארו.

היסוד הנפשי לגבי פציעת פלוני

25. הנאשם טען, כי לא התקיים היסוד הנפשי לגיבוש העבירה של פציעת פלוני בשל מכת אגרופ בעינו.
26. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של פציעה. סעיף 334 לחוק שכותרתו "פציעה" קובע כך **"הפוצע חברו שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים"**.
27. **עבירת הפציעה "הינה עבירה מחשבה-פלילית תוצאתית, אשר סף הכניסה לתחומה, מן ההיבט של היסוד הנפשי, הוא ה"פזיזות".** "רשלנות בלבד - ותהא מידת הסטיה מרמת הזהירות חמורה ככל שתהא - אינה מספקת" (י. קדמי, **על הדין בפלילים**, חוק העונשין, חלק שלישי, הדין בראי הפסיקה, מהדורה תשס"ו-2006, עמ' 1300).
28. כעולה מהראיות שהובאו בפניי, פלוני ניגש כדי להפריד בין הנאשם לשצ"ת ובשלב זה היכה בו הנאשם באגרופ. פלוני מסר שאינו יודע מה הסיבה שהנאשם תקף אותו, ושלל את טענת ההגנה שמדובר בתקיפה אקראית.
29. על תקיפת פלוני העיד הנאשם **"פלוני הסתובב בא לקראתי ואני רואה אותו עם הידיים ומה אני אמור לעשות. ממש לא התכוונתי לתת לו אגרופ, אני הדפתי אותו, (מדגים תנועת יד שמאל מאוגרפת ומושטת קדימה) אני לא התכוונתי לתת תנועה של אגרופ, נכון יצא ככה, כנראה הוא מרכיב משקפיים... אני הדפתי אותו חלש, לא הלכתי לקרב, נכון עף לי אגרופ לפניו שלו ובאינסטינקט שלי אני לא בקטע לפגוע באנשים, בגלל זה אחר כך שראיתי את התוצאה נבהלתי. לא בגלל שאני אשם, בגלל שאין לי אינטרס לפגוע"** (עמ' 142 שורות 5-10).
- בהמשך טען הנאשם שהוא לא התכוון להכותו באגרופ, אך כך יצא והדגים יד מאוגרפת מושטת קדימה והוסיף **"עף לי אגרופ לפניו שלו"** (עמ' 142 שורות 13-17). איני מקבלת תיאור זה של הנאשם, כאילו איבד את השליטה על ידו שלו.
- גם בתיאוריו בחקירותיו במשטרה מסר גרסה שאין בידי לקבלה. כך ב- 17/טען **"אני קמתי והם באו אליי ונצמדו אליי אני לא הלכתי אליהם הם באו אליי וכן שהם התקרבו אליי הרגשתי מאוים אז נתתי לו אגרופ"** (שורות 50-51). גרסה זו כמובן משוללת כל בסיס ועומדת בסתירה לתיעוד בסרטון, שכן הנאשם הוא שניגש למתלוננים ותקף אותם ולא להיפך.

בחקירתו (ת/18) אישר הנאשם שהוא קם "בצורה נסערת" אך לא מתוך כוונה או רצון לנקוט באלימות פיזית. כשהוצג לו הסרטון בחקירה הסביר "... אז אני זוכר שהרגשתי דחיפה ובתגובה נתתי לו אגרוף אם אני לא טועה אבל באמת חלש לא ניסיתי לתת חזק ואז חבר שלו זה שנתתי לו אגרוף יותר חזק למרות שזה היה בלי כוונה ופגעתי במקום רגיש, הוא זה שתקף אותי" (שורות 42-37). פלוני לא תקף את הנאשם בשום שלב של האירוע.

התמונות המתעדות את החבלה של פלוני ואת הדם שניגר על פניו (ת/13) כתוצאה מהתקיפה והתיעוד הרפואי מלמדים, שבניגוד לנטען על ידי הנאשם, מדובר במכת אגרוף חזקה שהיה בה להביא לתוצאה די קשה.

30. בתיעוד בסרטון ניתן לראות שפלוני מתקרב אל שצ"ת והנאשם כדי להפריד כמו שעשה אף חברו של הנאשם, זמרוני. אין בידי לקבל הטענה, כי בהתקרבות פלוני כדי להפריד הוא נקט בפעולה שהיה בה להעלות חשש בליבו של הנאשם, כי פלוני יתקוף אותו. משכך, תקיפת פלוני באגרוף נעשתה כחלק משימוש הנאשם באלימות באירוע, בתחילה כנגד שצ"ת ואחר כך כנגד פלוני שהגיע להפריד בין השניים. בתיעוד בסרטון ניתן לראות שפלוני מושך את שצ"ת ואינו עוסק בנאשם, כאשר זמרוני הוא שמושך את הנאשם. דברי הנאשם בחקירתו במשטרה, שאף נמסרו על ידי העד לביא (ופורטו בפרק הקודם) ונרשמו בדו"פ ת/21 אותו אישר הנאשם, מלמדים שהנאשם קם משולחנו כי לא התכוון להבליג לשצ"ת על חילופי הדברים ביניהם, אך לא הסתפק בתגובה מילולית ותקף אותו פיזית ובהמשך גם את פלוני שניגש להפריד ביניהם.

31. בנסיבות אלה, אין בידי לקבלת את טענת הנאשם, כי תקיפת פלוני בוצעה ללא מחשבה פלילית. הנאשם לא טען, כי הניף ידיו באוויר באופן שפלוני הוכה בטעות. מחומר הראיות עולה בבירור שמדובר במכת אגרוף שנועדה לפגוע בפלוני, בין בשל הנחת הנאשם שזה מגיע לסייע לשצ"ת ובין שהנאשם סבר שיש לנהוג כלפיו באלימות כפי שעשה כלפי שצ"ת. כך או כך, לכל הפחות נהג הנאשם בפזיזות עת שלח אגרוף לפניו של פלוני ופצע אותו ולכן מתקיים היסוד הנפשי של עבירת הפגיעה.

32. נותר לבחון האם עומדות לנאשם מי מההגנות להן טען.

הגנה עצמית וטעות במצב דברים

33. לטענת הנאשם עומד לו סייג ההגנה העצמית ו/או הגנה עצמית "מדומה". סעיף 34' לחוק קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

34. בע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06), פסקה 13) נקבע כך:

"שישה הם התנאים שבהתקיימם עומדת לנאשם ההגנה העצמית, כפי שהוגדרו בחוק, ופורשו בפסיקה ובספרות. הראשון הוא תנאי התקיפה שלא כדן. השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות הוא קיומה של 'סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו'. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא [...] התנאי השלישי הוא תנאי המיידיות. לפי לשון החוק, נדרש כי מעשה ההתגוננות היה 'דרוש באופן מידי' על מנת להדוף את התקיפה. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה, על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה [...]. התנאי הרביעי הינו שהאדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה [...] התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות [...] תנאי הנחיצות כולל בתוכו הן את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר) [...] התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה".

35. בע"פ 6147/07 אביסידריס נ' מדינת ישראל (2.7.09), פסקה 33) נקבע, כי "יש להבחין בין חמשת התנאים הראשונים, אשר הינם יסודות עובדתיים מובהקים, לבין התנאי השישי, שהינו תנאי נורמטיבי, הנקבע על-ידי בית המשפט..."

36. סעיף 34ה' לחוק שכותרתו "נטל ההוכחה" קובע, כי "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

סעיף 34כב(ב) לחוק הדין "נפקותו של ספק" קובע, כי "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג".

37. מכל האמור לעיל, עולה, כי הנטל להוכחת קיומם של התנאים המקימים את סייג ההגנה העצמית, רובץ על שכמו של הנאשם, אך זאת עד כדי הותרת ספק סביר בדבר קיומו של הסייג שבסעיף 34' לחוק.

38. העובדה שהמתלוננים חלפו עם הכלב ולאחר כדקה שבו ועברו במקום אינה יכולה להוות התגרות מצידם. כפי שניתן לראות בסרטון, מדובר במדרכה ששולחנות בית הקפה הונחו על חלק ממנה, אבל עדיין מדובר במדרכה להולכי רגל. המתלוננים לא רק שלא ניגשו לשולחנו של הנאשם, הם אף עברו במדרכה מאחורי עמוד החשמל ולא בחלק המדרכה שסמוך לשולחן בו ישבו הנאשם וזמרוני.

אף לפי סימוניו של הנאשם על גבי התמונה ב- 6/נ ברור שיש מרחק בין שולחנות הישיבה למקום בו מתרחשת התקיפה, כך שהנאשם הלך אל המתלוננים, ובכך יש להראות, כי לא נשקפה לנאשם כל סכנה מהמתלוננים, וכי האירוע יכול היה להסתיים בעזיבת המתלוננים את המקום, לו לא היה הנאשם קם והולך אחריהם ותוקף אותם.

39. הנאשם טען להגנה עצמית אבל לא אמר מה עשה פלוני שהיה צריך להתגונן מפניו עד כדי הכאתו באגרוף.

ב- 21/ת"פ של השוטר אסולין אליאל, הנאשם מסר, כי אחד המתלוננים סינן לעברו קללה ולכן "הוא התעצבן

וקם לעברו, נתן לאחד מהם אגרוף לעין והשני קפץ עליו והם התחילו לריב. הנאשם אישר את הדברים שנרשמו מפיו. דברים דומים מסר הנאשם לעד לביא. בכך יש לשלול טענת הנאשם לתקיפה כלשהי מצד המתלוננים. ממילא קיבלתי את גרסת המתלוננים לאירוע ולא את זו של הנאשם.

מהתמונה ב- 10/ת"פ 4/ת"פ ברור שגם הנאשם נפגע בפניו באירוע. דחיתי גרסת הנאשם, כי המתלוננים תקפו אותו באופן שתיאר, שהשניים היכו אותו נמרצות עד שזמרני הפריד ביניהם. כאשר הנאשם ושצ"ת נפלו יחד ארצה התנהל ביניהם מאבק. לא ניתן לשלול, כי בשלב זה נפגע הנאשם. אין בכך כדי להקים לנאשם הגנה עצמית, באירוע אותו יזם, או לבסס ספק בהתקיימותה של ההגנה.

40. פלוני מסר בעדותו בפניי, כי הוא לא זוכר ששצ"ת איים או קילל או התגרה בנאשם. העד הכחיש שתקף את הנאשם והכחיש את גרסתו של שצ"ת, כי העד קילל ואיים על הנאשם. הוא לא ראה ששצ"ת רץ אל הנאשם ודחף אותו.

41. אפילו אניח לטובת הנאשם, כי שצ"ת שעמד במרחק מטר ממנו קילל אותו בצורה נמרצת, אין בכך כדי להקים לנאשם כל הגנה, שכן בנסיבות אלה היה האירוע תם בכך שהמתלוננים המשיכו ללכת לדרכם. לא נשקפה לנאשם כל סכנה משצ"ת, לא היה לו כל בסיס להניח, כי שצ"ת יעוט לעברו ויתקוף אותו. לא היה לנאשם כל בסיס להניח, כי הכלב של פלוני שהיה עוד יותר רחוק ומוחזק על ידי פלוני עשוי לתקוף אותו או, כי פלוני עצמו יתקוף אותו. חששות הנאשם לסיכון משצ"ת או פלוני או הכלב דינן להידחות.

לסיכום, לא הוכחו היסודות לקיומה של הגנה עצמית, דהיינו; תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה, הצורך בתגובה מיידית, נחיצות ומידתיות. מנגד הוכח, כי הנאשם נכנס למצב בהתנהגות פסולה, שכן הוא שיזם וביצע את התקיפה תוך שהוא יכל לצפות את אפשרות התפתחות הדברים. בנסיבות אלה, לא קיבלתי את גרסת הנאשם שמעשיו נועדו להרחיק את המתלוננים אלא היה בהם להביא לאירוע אלים, כפי שאכן התפתח. היה על הנאשם לצפות, כי מעשיו, תקיפת המתלוננים תוליד תגובה כלפיו ולכן הוא אינו יכול להיבנות מכך שאף הוא נחבל באירוע.

42. יתירה מכך, אפילו הייתי מקבלת את ההנחה של הנאשם, כי נשקפה לו סכנה ממי מהמתלוננים, ואיני מקבלת עמדה זו, הרי שהתקיפה אינה מידתית כלל. הנאשם לא ניגש לבקש מהם באופן מילולי לעזוב את המקום, הנאשם לא הסתפק בדחיפתם כדי להרחיקם מהמקום. הנאשם הודה שהיכה באגרוף ובנסיבות המתוארות לא ניתן לקבל שמכת אגרוף היא תגובה מידתית להרחקה של אדם ממקום. אף שלא היה כל צורך להרחיק את המתלוננים מהמקום, הרי שבפני הנאשם עמדו שלל של תגובות אפשרויות לצורך הרחקתם ואלה לא יכולים לכלול מכת אגרוף בנסיבות המתוארות.

האופן שבו קם הנאשם מהשולחן מלמדת על הכוונה להסלים את האירוע. גרסת הנאשם לגבי הנסיבות המקימות את ההגנה הייתה מתפתחת ולא אמינה. בתחילה לא ידע לומר מי מהמתלוננים עשה מה באלומות שנטען שנקטו כלפיו, בהמשך טען ששניהם תקפו אותו. פעם טען שתקף את פלוני מחשש שיתערב לטובת שצ"ת בבחינת להקדים תרופה למכה ובהמשך טען ששניהם הלמו בו ולכן היכה את פלוני, כאשר אינו יודע כיצד תקף כל אחד מהם.

אני דוחה מכל וכל טענות ההגנה, כי הנאשם נקלע לאירוע על לא עוול בכפו. הנאשם הוא שקם ממקום מושבו, ניגש בחופזה אל שצ"ת תקף אותו ולאחר מכן תקף את פלוני שניגש להפריד.

43. בנסיבות אלה, הפסיקה אליה הפנתה ההגנה אין בה לסייע לנאשם, שכן באותם מקרים הוכחה אלימות כלפי הנאשמים או הוכחה קיומה של סיטואציה שהעמידה את הנאשמים בסכנה, דבר שלא הוכח בעניינו של הנאשם שבפניי.

44. הנאשם אמנם הציע לפלוני לפנותו לקבלת טיפול רפואי לאחר שראה אותו מדמם והוא אף אסף את משקפיו של שצ"ת ומסר לו אותם. בחקירתו הוא הביע צער על מעורבותו. אין באלה להפחית ממידת אחריותו של הנאשם. אלה יכולים להוות שיקול לעונש, ככל שירשע, אך אין בהם לבסס הגנה עצמית או להקים ספק בקיומה של ההגנה.

45. עוד נטען על ידי ההגנה, כי עומדת לנאשם הגנה של הגנה עצמית "מדומה".

46. סעיף 34(א) לחוק "שכותרתו טעות במצב דברים" קובע כך **"העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו"**.

47. בהגנה עצמית "מדומה", נאשם ייהנה מהגנת ההגנה העצמית, אף אם יסודותיה לא התקיימו במציאות, וזאת אם טעה טעות כנה בנוגע להתקיימות התנאים המקימים את ההגנה. דהיינו, המחשבה המוטעית של הנאשם מהווה תחליף להתקיימותם של יסודותיה העובדתיים של הגנת הגנה עצמית. די שהנאשם יעורר ספק סביר בכך שהתקיימו לפי נקודת מבטו תנאיה של ההגנה העצמית ושהמאשימה לא תפריך ספק סביר זה (ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06)).

מקום שבו נדחתה הטענה, כי הנאשם חש סובייקטיבית סכנה מוחשית לחייו, אזי אין לקבל טענתו שטעה טעות כנה ביחס לנחיצות מעשי האלימות בו נקט (ע"פ 8133/09 מזרחי נ' מדינת ישראל (21.07.10)).

48. מכל המפורט לעיל, אין גם לקבל טענתו החלופית של הנאשם להגנה עצמית "מדומה". הנאשם טען ששצ"ת התקרב אליו ולכן חש מאוים וקם לעברו. טענה זו נסתרה בתיעוד בסרטון ולכן הנאשם לא פעל על בסיס הנחה עובדתית שהתבררה בדיעבד כמוטעית. הנאשם ידע כבר בעת שקם מהשולחן שלא נשקפת לו כל סכנה ממי מהמתלוננים.

משלא קיבלתי את גרסת הנאשם, כי היה בסיס לחשש הסובייקטיבי לסכנה מצד שצ"ת, הרי שלא ניתן לקבל טענתו לטעות במצב דברים שעל בסיסה פעל. שצ"ת לא נקט בכל מעשה שהיה בו לטעת סכנה בלב הנאשם, אף לא ברמה הסובייקטיבית ולכן גם דין הטענה לקיומה של הגנה עצמית "מדומה" להידחות. מקל וחומר שההגנה לא

יכולה להתקיים לגבי תקיפתו של פלוני.

49. נוכח כל האמור לעיל, לא עלה בידי הנאשם לעמוד בנטל הוכחת קיומן של הגנה עצמית ו/או הגנה עצמית "מדומה" או ליצור ספק בקיומן של אלה, ולכן דין טענותיו להידחות.

הגנה מן הצדק

50. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

51. הנאשם טען לאכיפה בררנית, משהמאשימה העמידה לדין את הנאשם אך לא עשתה כן לגבי המתלוננים, בגין מעורבותם באירוע. לשיטת ההגנה היה מקום להגשת כתב אישום גם כנגד המתלוננים או לחלופין להימנע מהגשת כתב אישום כנגד הנאשם.

52. בע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל (12.8.12), נקבע שאת טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות. הראשונה- מה היא קבוצת השוויון שעליה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית; השניה- באותם מקרים שבהם הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה באותה קבוצת שוויון, כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות; והשלישית- מה הוא הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית, באופן כללי, ובמשפט הפלילי בפרט.

53. אכיפה בררנית צפויה לפגוע בעקרון השוויון ובתחושת הצדק ועשויה להקים הגנה פלילית. על הטוען טענה שכזאת, הנטל להוכיח כי הופלה לרעה ביחס לאחרים, שעניינם דומה לשלו. ההגנה מן הצדק בנסיבות של אכיפה בררנית, תוענק רק כאשר האכיפה פוגעת בשוויון בין דומים, לשם השגת מטרה פסולה, על יסוד שיקול זר, או מתוך שרירות גרידא.

54. כאמור, דחיתי טענת הנאשם שהוא לא יזם את התקיפה באירוע. דווקא נוכח חלקיו השונים של האירוע, היה ברור, כי אלמלא קם הנאשם משולחנו, הרי שהמתלוננים היו ממשיכים ללכת לדרכם, כפי שהיה בחלקו הראשון של האירוע. דווקא העובדה שהנאשם קם משולחנו, מלמדת שהוא לא חפץ בתוצאה זו והחליט לנקוט גישה אחרת, דהיינו- תקיפת המתלוננים. כאמור לעיל, דווקא הריחוק בו עמד שצ"ת (ובוודאי פלוני) משולחנו של הנאשם מלמדת שלא הייתה לנאשם כל סיבה לקום ולתקוף את שצ"ת. עדות הנאשם בפניי ובמשטרה, כי בכך רצה להרחיק את המתלוננים, בצירוף דבריו לעד לביא ולשוטר ב- 21/ת, מגבשת בתוכה הרחקה תוך שימוש בכך שלא כדן, שכן כעס על שצ"ת ולא התכוון להבליג על חילופי הדברים ביניהם.

55. נוכח כל המתואר לעיל, דין הטענה לאכיפה בררנית להידחות. עניינם של המתלוננים אינו כעניינו של הנאשם. אף אם היו חילופי דברים, במסגרתם קיללו המתלוננים את הנאשם, הרי שתגובתו לא עמדה בשום הלימה להתנהלותם ואין כל סימטריה בין התנהגותם להתנהגותו. אפילו הביט שצ"ת בנאשם במבט מאיים, ולא קבעתי כך, לא ניתן לקבל, כי תקיפת המתלוננים באגרופים שווה למבט מאיים. איני מתעלמת מהשריטות על פניו של הנאשם (ת/10) אך אלה נגרמו במהלך המאבק בינו לבין שצ"ת כשהם על הרצפה ונאבקים אחד בשני.

בנסיבות אלה, בהן הנאשם תקף את המתלוננים לא היה מקום להגשת כתב אישום כנגדם בגין תקיפתו, שכן לכל הפחות עומדת להם טענת הגנה עצמית.

56. החוקר **טל יצחק**, מסר, כי במסגרת תפקידו כקצין תורן הוא ביצע מספר פעולות חקירה בתיק אך לא היה החוקר הממונה. העד לא שלל שיתכן שהמליץ לסגור את התיק כנגד הנאשם אך אין מדובר בהחלטה שמתקבלת על ידו.

אף אם סבר החוקר, שאינו החוקר המטפל בתיק, כי עסקין בקטטה, והמליץ על סגירת תיק החקירה נגד הנאשם, אין בכך להשפיע על התוצאה בתיק זה. העד ביצע מספר פעולות בתיק כקצין תורן ולא היה בפניו כל חומר החקירה שנאסף, לרבות עדויות שנגבו מאוחר יותר. אף אם המליץ העד לסגור את תיק החקירה כנגד הנאשם אין בכך לבסס קיומה של אכיפה בררנית כנגד הנאשם בשל הגשת כתב האישום בנסיבות שפורטו.

57. נוכח השתלשלות האירוע כפי שפורטה לעיל, לא היה בסיס להגשת כתב אישום כנגד המתלוננים ואין מדובר בתגרה בה היה מקום להגשת כתב אישום כנגד כלל המעורבים, ועל כן דין הטענה לאכיפה בררנית להידחות.

לסיכום

58. נתתי אמון בגרסת המתלוננים לאופן קרות האירוע, אשר נתמכת ומשתלבת בתיעוד ממצלמות האבטחה ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם וחברו. המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולא עלה בידו לעורר ספק סביר בראיות המאשימה או לבסס קיומה של הגנה עצמית או הגנה עצמית "מדומה" או ספק בקיומן של אלה או קיומה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה, עבירה לפי סעיף 380 לחוק ופציעה, עבירה לפי סעיף 334 לחוק.

לא הוכח, כי הנאשם ניסה לחנוק את שצ"ת ועל כן הוא מזוכה מרכיב זה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09 דצמבר 2020, במעמד הצדדים